

ד"ר משה קרוי מגיב על הכתבות שפורסמו עליו בארץ ומתאר בפרוטרוט את סיפור חייו עם גאולה, הסיט של הנישואין והמישפטים והריב על הבת טלילה, שהוביל בסופו להריגת גאולה באוסטרליה

גידוש שדים
בוצע באוסטרליה
באמריקה מעולם
לא ביצעתי
גידוש שדים"



היא הייתה הכל
עבורי. אני הייתי
עבודה בעל שאפשר
למצוץ את דמו,
כספו, חייו ומרצו"

מעולם לא נטען
שהיא האם של
ישוע, ושהוא
משה רבנו
והמלך אדחור"

ההפרעה הנפשית
של גילי הייתה
המוקד של
נישואים במשך
17 שנים"

אשתי הייתה ערפד!

השבוע הגיע למערכת "העולם הזה" מיכתב של הד"ר משה קרוי, ובו הגיב על הפירסומים בארץ אחרי מות גרושתו. במיכתב אחד הגיב קרוי על הכתבה ב"העולם הזה" (16.3.88), והביע לה הערכה (ראה עמוד 4, איגרת העורך). במיכתב שני, רייכר ב, וידיעות אחרונות, שנראתה לו כמ"סכת של השמצות ואי-דיקום (קרוי עצמו השתמש במילים חריפות יותר).

קרוי טרח וניתח את הכתבה הזאת, כמ"עט מישפט למישפט, ובאופן שיטתי, כמיני-הגן, השיב על כל טענה. תוך כדי כך הוא מצייר תמונה שלמה ומרתקת משלו.

הדברים מתפרסמים כאן במלואם. באותיות השורות מופיעים הדברים שהוא מסתייג מהם, ובאותיות הרגילות תגובתו. להבנת הדברים: גאולה (גילי) קרוי, צעירה יוצאת-יעראק, נישאה לקרוי בארץ, וחיתה איתו במשך 17 שנים בארץ, באוסטרליה ובארצות-הברית. אחרי שהתגרשו, היא תבעה את החזקת בתם, טלילה (טלי), ועל כך התנהלו מישפטים באוסטרליה. גאולה קרוי נהרגה ב-24 בפברואר השנה. ירה בה גרהם קיני, בעלה של טלילה. הדבר קרה ליד ביתם.

קרוי אינו מתייחס למיקרה עצמו, שהוא סוביידיצה.



● בתיבת-הדואר היא (גאולה) מרצאת מעטפה, ועליה כתובתו החדשה של בעלה-הישעבר.

לפי דיווח המישטרה בבקשת השיחורר-בערבות של גרהם קיני, גאולה מצאה מעטפה, שעליה היתה רשומה כתובתו, ובתוכה הייתה פיתקה שבה נרשמה כתובתו. אני מניח שהמישטרה לא שיקרה בנקודה הזאת.

● גאולה הילכת לאותו בית. מתפ"תח ויכרה."

גאולה מעולם לא נכנסה לבית. לפי דיווח

המישטרה, היא נמצאה ליד הגרר האחורית. פרטים נוספים הם סוביידיצה.

● רק אב מנזרף משיא ילדה בת 16 וחדש ירום, לאדם שנותרו לו חודשים ספורים לחיות."

אני לא "השאתי" את טלילה, אלא הסכמתי לבקשתה.

טלילה ביקשה זאת, משום שהייתה רדופה חרדה שגילי (גאולה) תמשיך במאבקה המישפטיים כרי לקחת אותה ממני, ותנסה שוב להעביר אותה למוסד ממשלתי.

מחלתו של גרהם התגלתה רק שבועיים אחרי הנישואין.

● משה וטלילה היו חברים בכת מיסטית של אנשים מטורפים, שניסו להרחיק את טלילה מאמה."

כת מעולם לא הייתה ולא נבראה, אלא בדימיונה של גאולה.

שתי עובדות סוציאליות, שביקרו את שלוש-

לצרוח עלינו, להשפיל אותנו ולהתעלל בנו, ולגלות קצת חוס.

החלטתה להיות "אוהבת" באה מאוחר מדי. וחוזי מזה, העוברת הסוציאלית האוהרת ביותר לגילי קבעה בכירור במימצאה, שגילי מעולם לא התעניינה בשום אדם חוץ מגילי.

הטענה של שטיפת-מוח הופרכה בבית-המישפט פעמיים, למרות שהשופט היה אוהד לגילי.

גילי אמרה לגב' דיאנה ג'ורג', שאותה זיהתה על-ידי גניבת מיכתב-הדואר מתיבות-דואר של ידירינו, שכונתה להשתמש ברובה להחזיר את טלילה אליה.

● החוק באוסטרליה קובע שילד מד על לגיל 15 הוא בחזקת בוגר, ובמיקרה של גירושין הוא רשאי לבחור עם מי הוא רוצה לחיות."

אילו החוק היה כזה, לא היה מקום לשום מישפטים. החוק קובע שבחירת הילד היא שיקול חשוב לשופט, אבל השאלה של "השפעה שלא-

חשובה להשמיצות

כראוי" על החלטת הילד אף היא רלוונטית. לכן, בדיוק, היו מישפטים.

גילי טענה מה שנטען במאמר, ושופט שאהד אותה מלכתחילה נאלץ לפסוק, פעמיים, שטענת שטיפת-המוח אין לה רגליים, ומקרה בהפרעה בתהליכי החשיבה של הגב' קרוי.

שופט אחר, שרן את גאולה באוגוסט 1987 להתחייבות התנהגות טובה במשך 12 חודש, על פריצה לאחיות לבית, הסגת גבול ותקיפה בכוח, העיר הערה רומה. שניהם יעצו לגילי טיפול פסיכולוגי-פסיכיאטרי.

● גאולה, תלמידה שלא-מז'ה-מניין בחוג לגיאוגרפיה של המזרח התיכון... סיפרה לו על... מרד הנפילים מאת איין ראנד. משה קרא את הספר בזמן נסיעה באוטובוס..."

גאולה למדה מן המניין פילוסופיה והיסטוריה של המזרח התיכון.

תנו באריכות, מצאו שטלילה סירבה לראות את אמה בשל היחס הנורא שאמה גילתה אליה במשך כל ילדותה.

גאולה עצמה אישרה בעדותה-שבועה במישפט הראשון בניינו, שמעולם לא אהבה את טלילה, משום שטלילה הייתה לבנת-עור, והיא לא חשה קשר אורגאני אל ה"הוויזיות".

● גאולה נסעה לאוסטרליה מתוך תחושה שעם הרבה אהבה תוכל להציל את טלי מהכת הזאת, ששטפה לה את המוח, ולהחזיר אותה לחזקתה."

גאולה חזרה משום שעמדה לפני מישפט על כיוון בית-הדין, בעיקבות הפרה שיטתית של צווי בית-המישפט, ומישפט נוסף על גנרליום נגר מכוננית.

גאולה יכלה לגלות אהבה אל טלילה ואלי במשך 17 שנים, שבהן התחננו לפניה להפסיק

על סדר הופילים לא דיברנו, אלא כשנתיים וחצי אחרי הנישואין, ולא בירושלים.

● אני ומשה היינו כליכך קשורים זה לזה שמשוט דעתי איננה תופסת איך הוא יכול לעשות מה שהוא עושה. היחסים בינינו היו הרבה יותר קרובים מפתם יחס-נישואין. היינו הכל זה בשביל זה."

וזהי הצייאמת.

אני אהבתי את גילי בכל נפשי במשך שנים, וניסיתי באורח נואש, ובהשקעה של כל מרצי ומשאכיי, לעזור לה להתגבר על התקפות-הועם שלה: על דיכאונותיה ההתאבדותיים; על התקפי החרדה שלה; על הצורך המתמיד שלה בתשומת-לבי, שקינא אפילו אם לרגע דיברתי עם טלילה, ולא איתה; על התפרצויות-ההתלהבות שלה מאפי-שרויות עיסוקי שאולי יעשו אותנו עשירים, ולבטח היו הורסות אותנו.

גאולה ניצלה זאת בצורה מחפירה. בכל פעם היתה מאיימת: "אני אעזוב ואלך" והיתה מתחילה לארו, ולכנייה של טלי ולחרדתי. היא צרחה על הילדה והיכתה אותה, והזניחה אותה קשה. היא השפילה אותי בנוכחות לקוחותי, דיברה רעה נגדי איתם, התקיפה את עבודתי ואמרה תמיד שאני כישלון.

היא הייתה הכל עבורי, אני הייתי עבורה. בעל-תת-סגל, כדבריה, שאפשר למצוץ את דמו, כספו, חייו ומרצו, בלא התחשבות.

● "לאחר שקראתי את איין ראנד... הרחקתי את אמא שלי מהבית. ומאז ניתקתי אותה את הקשר. לא ראיתי ולא שמעתי ממנה. זו הייתה מסקנה מיידית של תודעתי."

האמת: הציטוט היחיד הנכון הוא של המישפט האחרון, שנאמר בהקשר אחר, ושהורבק על-ידי עיתונאי בעל-כיסרון להצגת עובדות. אשר לאמא שלי, גילי דרשה בתוקף את גירר שה, ואמרה שאיננה יכולה לשאת את אמי, שנכב-חותה של אמי מביאה אותה לעשות תאוונות במיטבה, שסוגיה (אמי) בעצם נוכחותה רוחפת אותה לדיכאון ולייאוש, שאיננה מסוגלת למצוא